

Αγαπημένοι μου συνεργάτες,

Σπόροι Τέχνης και Πολιτισμού φυτεύονται στο 2ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησίων πολλά χρόνια πριν.

Άξιοι καλλιεργητές σκύβουν με μεγάλη αγάπη, απέραντη αφοσίωση, ατελείωτη υπομονή και ανεξάντλητο μεράκι πάνω από το χώμα που σκεπάζει τρυφερά τους σπόρους, δένονται μαζί του, το κάνουν κομμάτι της ζωής τους, το φροντίζουν, το μπολιάζουν με τις ιδέες και τις δράσεις τους.

Άξιοι καλλιεργητές που η κοινή αγάπη και το κοινό όραμα τους φέρνουν αλληλέγγυους μπροστά σε αυτή την επίπονη διαδικασία, με τις προσπάθειές τους σφιχτοδεμένες μεταξύ τους σαν τους κρίκους μιας αλυσίδας, φτιαγμένης από σεβασμό, εμπιστοσύνη και κατανόηση.

Και ο χρόνος κυλά... και οι σπόροι βγάζουν δειλά-δειλά ρίζες και βλαστούς... και το σχολείο ανθίζει. Τα νεογέννητα λουλούδια χαρίζουν γενναιόδωρα τις χρωματιστές ανάσες τους στον αέρα, που γεμάτος ζωή, ομορφιά και δύναμη αγκαλιάζει το σχολείο και τη γύρω περιοχή.

Το σχολείο ανασαίνει τον αέρα και γεμίζει Άνοιξη, τα παιδιά ανασαίνουν τον αέρα και φωτίζονται, οι καλλιεργητές ανασαίνουν τον αέρα και συγκινούνται...

Συγκινούνται και συνεχίζουν...

Συνεχίζουν, γιατί ξέρουν πως έχουν ευθύνη για αυτό το χώμα, για αυτούς τους σπόρους, για αυτή την Άνοιξη που πρέπει να έρθει στις παιδικές ψυχές...

Σε αυτή τη σύντομη αλληγορική εισαγωγή προσπάθησα να αποτυπώσω και να «χωρέσω» όλη την παιδαγωγική και συναδελφική μας διαδρομή που διήρκησε 14 χρόνια.

14 ολόκληρα χρόνια που κύλησαν σαν ποτάμι. «Λυπάμαι, γιατί άφησα να περάσει μέσα από τα δάχτυλά μου ένα πλατύ ποτάμι, χωρίς να πιω ούτε μια στάλα», έγραφε ο Σεφέρης. Ας μου επιτραπεί να αντιστρέψω τα λόγια του: «Χαίρομαι, γιατί πέρασε μέσα από τα δάχτυλά μου ένα πλατύ ποτάμι και γεύτηκα όλες του τις στάλες».

Γιατί έτσι νιώθω. Νιώθω ότι βίωσα έντονα κάθε δευτερόλεπτο της σχολικής ζωής εδώ, στο 2^ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησίων. Αισθάνομαι πλούσιος από βιώματα και εμπειρίες, γεμάτος από συναισθήματα, όνειρα, δημιουργίες, προσφορά, κυριευμένος από αναμνήσεις.

Θυμάμαι... θυμάμαι πάντα τον εαυτό μου περιτριγυρισμένο από τους συναδέλφους μου. Θυμάμαι πάντα τον εαυτό μου ως μέλος μια δυναμικής και χαρισματικής ομάδας. Θυμάμαι πάντα να μοιράζομαι τις χαρές και τις δυσκολίες, τους ενθουσιασμούς και τις απογοητεύσεις, τις ελπίδες και τις δυσκολίες, τις ελπίδες και τους φόβους, τις προσδοκίες και τις ματαιώσεις με τους συνεργάτες μου. Με σας, που με περιβάλατε όλα αυτά τα χρόνια με τόση αγάπη, εμπιστοσύνη και σεβασμό,

που με στηρίζατε και με συντροφεύσατε αταλάντευτα στην μακροχρόνια πορεία μου. Με σας, που μοιραστήκατε τα όνειρά μου, που τα αγκαλιάσατε, τα ενώσατε με τα δικά σας, τα διευρύνετε, τα πλουτίσατε και τα ζωντανέψατε. Με σας, που παλέψατε σκληρά ενάντια σε τόσες αντιξοότητες. Με σας που λατρέψατε την εκπαίδευση και την υπηρετήσατε με αυταπάρνηση. Με σας, που δεν εγκλωβιστήκατε στα τυπικά υπαλληλικά όρια, αλλά υπερβήκατε τον εαυτό σας. Με σας, που με τις ικανότητές σας ανεβάσατε πολύ ψηλά τον εκπαιδευτικό πήχη.

Τι να πρωτοθυμηθώ; Την Αγάπη σας για τα παιδιά, τις γνώσεις, την επιστημονική σας κατάρτιση, τη συνέπεια, την ευσυνειδησία, την προθυμία, το πάθος, το μεράκι, τη δημιουργικότητα, τη φαντασία, τις αναζητήσεις, την ποιότητα, την αισθητική; Ή μήπως το ομαδικό πνεύμα, τη συνεργασία, την αλληλεγγύη, την αλληλοϋποστήριξη, τη συλλογικότητα; Ή ακόμα το νοιάξιμο για το σχολείο, τη διεύρυνση των οριζόντων του, το μπόλιασμά του με ανανεωτικές προσεγγίσεις, την ανάδειξή του σε χώρο δημιουργικών ζυμώσεων, όπου η ανταλλαγή των ιδεών, οι διαφωνίες, οι αντίθετες γνώμες και οι αντιπαραθέσεις πρόσφεραν γόνιμο έδαφος για την προώθηση ενός υγιούς διαλόγου;

Όλα αυτά κι άλλα πολλά, αμέτρητα...

Αγαπημένοι μου συνεργάτες,

Η παρουσία σας στο 2^ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησίων υπήρξε πολύτιμη για τα παιδιά, για την εκπαιδευτική πράξη, για μένα. Τίποτα από όσα ονειρεύτηκα δε θα είχε γίνει πραγματικότητα χωρίς τη δική σας καθοριστική συμβολή, συμμετοχή και δραστηριοποίηση. Το δεκατετράχρονο κοινό μας ταξίδι μας έδεσε ως ομάδα, ως εκπαιδευτικούς, ως ανθρώπους. Σας θεωρώ οικογένειά μου και είμαι περήφανος που ήμουν συνεργάτης σας, είμαι περήφανος που αγωνιστήκαμε από κοινού για έναν τόσο μεγάλο σκοπό, είμαι περήφανος που κατορθώσαμε τόσα πολλά μαζί. Εύχομαι να συνεχίσετε όλο αυτό το έργο που πραγματοποιήθηκε, να το επεκτείνετε και να το προωθήσετε, έτσι ώστε, όπως παρατηρεί και ο συγγραφέας Γιάννης Καλπούζος για ένα ανάλογο εγχείρημα, «να βρεθούν πολλοί συνοδοιπόροι σε κάθε γωνιά του τόπου μας και παρόμοιες προσπάθειες να μην αποτελούν μόνο ανάχωμα στον πολιτιστικό και αισθητικό κατήφορο των καιρών μας, αλλά να χαράξουν το ποιοτικό ξάφνιασμα μιας άλλης εποχής και συνάμα μιας όμορφης και δυνατής Ελλάδας». Σας ευχαριστώ για όλα και θα αφήσω τον αγαπημένο μου ποιητή Τάσο Λειβαδίτη να δικαιολογήσει τη συγκίνησή μου που σας αποχωρίζομαι: «Γιατί απλά κάποιοι άνθρωποι είναι τόσο ξεχωριστοί, που αξίζει να ζεις, μόνο και μόνο για να τους συναντήσεις, κάποτε...

Να είστε πάντα καλά!

Καλή συνέχεια και ό,τι καλύτερο για σας και για τους αγαπημένους σας!

Με αγάπη

Θεόφιλος